

THE REUNION

Sista Återträffen / Den Slutliga Hämnden

KARAKTÄRSLOOKBOOK

EVA



Två filmer
Samma natt
Samma ö
Samma ensemble

En Nordic-noir thriller berättad i två perspektiv



En isolerad ö
En natt - två perspektiv

Det som i den första filmen framstår som skuld, paranoia och sammanbrott får i den andra en ny betydelse.

Händelser, blickar och tystnader förändras när samma natt ses från ett annat perspektiv.

VAD ÄR THE REUNION

The Reunion är en svensk psykologisk thrillerduologi berättad i två sammanlänkade långfilmer

Sista Återträffen

En grupp tidigare klasskamrater samlas på en isolerad ö i Stockholms ytterskärgård för en återträff som snabbt förvandlas till ett slutet rum av skuld, misstro och sönderfall.

Den Slutliga Hämnden

Samma natt, berättad ur ett annat perspektiv, där dolda motiv, förskjutna lojaliteter och ett äldre trauma långsamt träder fram.

Filmerna är skrivna för att fungera både som självständiga verk och som en större sammanhängande helhet. Tillsammans bildar dom en berättelse där publikens förståelse för karaktärerna förändras i takt med att mer av sanningen avslöjas.

Det här är inte två versioner av samma film. Det är två filmer som tillsammans öppnar ett större moraliskt och emotionellt rum.



Hur rollen fungerar i duologin

I en traditionell filmlookbook presenteras en roll oftast utifrån en enda båg, ett enda perspektiv och en enda publikupplevelse.

I The Reunion fungerar det annorlunda.

Utgångspunkten är att rollen är **densamma**, men att publikens förståelse av den förändras mellan filmerna.

I *Sista Återträffen* möter publiken personen utifrån det begränsade perspektiv som råder inne i gruppen den natten.

I *Den Slutliga Hämnden* fördjupas eller omtolkas samma roll genom ny information, andra relationer och ett annat emotionellt centrum.

Det innebär att rollen inte nödvändigtvis ska spelas som två olika personer.

Det viktiga är i stället att förstå:

- **vem personen är i sin kärna**
- **hur personen först uppfattas**
- **hur rollen senare fördjupas eller omvärderas**

Den här lookbooken är därför byggd för att ge en tydlig bild av:

- **rollens kärna**
- **rollen i film 1**
- **rollen i film 2**
- **hur helheten bör förstås**

EVA

Eva bär samvetet i rummet.
Inkännande, försiktig, svår att helt lita på.

Hon är inte den som drev på när dom andra gick för långt.
Men hon var där.
Hon såg.
Hon förstod mer än hon gjorde något åt.

Det har satt sig i henne.

Som vuxen bär Eva en mildhet som känns äkta, men också en skuld som aldrig riktigt fått språk.
Hon söker inte konflikt.
Hon söker lättnad.
Någon form av försoning med det hon inte stoppade när hon hade chansen.

Det finns något i Eva som vill tro gott om människor, också när erfarenheten säger något annat.
Kanske för att det är lättare än att fullt ut möta vad gruppen en gång var kapabel till – och vad hennes egen passivitet betydde.

Hon är varm, men inte trygg i sig själv.
Hon är empatisk, men hennes empati bär också spår av undvikande.

Eva söker inte makt.
Hon söker möjlighet att leva vidare med sig själv.

Det är det som gör henne mänsklig.
Och det är det som gör henne sårbar.



Eva i Sista Återträffen (film 1)

I den första filmen framstår Eva som en av de mest lågmäلت mänskliga personerna i gruppen.

Hon bär empati, tvekan och en sorts vuxen mildhet som skiljer henne från dom mer hårda eller förnekande i rummet.

Samtidigt finns det något osäkert i henne – som om hon hela tiden närmar sig det förflutna utan att riktigt våga stå kvar i det.

Eva är inte någon som söker konflikt.

Hon försöker snarare dämpa, förstå och hålla ihop det som fortfarande går att hålla ihop.

Men under den försiktigheten finns också något svårare: skulden över att ha sett mer än hon gjorde något åt.

Det gör att hennes värme aldrig får kännas helt obelastad.

I Sista Återträffen ska Eva därför uppfattas som en person med genuin empati, men också med ett djupt inre obehag inför den hon en gång var – eller inte lyckades vara.

Hon är inte lika skyldig som dom som drev på.

Men hon är inte fri från ansvar.

Det är den spänningen som gör henne intressant.



Eva i Den Slutliga Hämnden (film 2)

I den andra filmen fördjupas Eva genom hennes samvete.

Det som i den första filmen framstod som mildhet och tvekan får här en tydligare laddning av skuld, sorg och en smärtsam klarhet.

Vi ser att hennes osäkerhet inte bara handlar om personlighet, utan om att hon bär minnet av att ha sett, förstått – och ändå inte ingripit.

Eva blir därför en av de roller där passiviteten i det förflutna får störst emotionell tyngd. Hon var inte den som slog först eller drev hårdast. Men hon var en del av rummet, och hon vet vad det betyder.

I Den Slutliga Hämnden behöver Eva bära både mänsklig värme och ett nästan outhärdligt självmedvetande samtidigt.

Hon får inte spelas som svag. Men hon får gärna kännas som någon som lever nära sin egen skam.

Det viktiga är att hennes empati är verklig, inte strategisk.

Det är just därför skulden i henne blir så stark.

Eva är en roll där film 2 inte förändrar publikens syn genom chock, utan genom fördjupad moralisk tyngd.

Hon blir inte mörkare – hon blir mer smärtsamt medveten.

Helheten

Eva bär samma kärna genom båda filmerna.
En människa med verklig empati, men också med en skuld som vuxit ur
att ha sett mer än hon gjorde något åt.

I den första filmen framstår det som mildhet, försiktighet och en
lågmäld vilja att förstå.

I den andra ser vi tydligare att samma hållning också rymmer skam,
självtvivel och en smärtsam medvetenhet om det ansvar som följer med
passivitet.

Det avgörande är att Eva aldrig får spelas som bara "snäll".
Hennes värme är äkta, men den är inte oskuldsfull.
Den bär spår av det hon inte stoppade.

Hon söker inte makt.
Hon söker inte kontroll.
Hon söker någon form av försoning med den del av sig själv som valde
att inte ingripa.

Det är samma person i båda filmerna.

Det som förändras är inte hennes empati, utan vår förståelse av vad
den måste leva sida vid sida med.



Spelriktning

Spelålder: 30-35

Eva är en roll som kräver lågmäld närvaro, emotionell lyhördhet och förmåga att bära skuld utan att spela den utåt för mycket.

Skådespelaren måste kunna bära:

- värme utan självrening
- empati utan tydlighet
- en människa som känner mer än hon säger, och förstår mer än hon agerar på

Eva rör sig försiktigt i rummet.

Hon läser av stämningar, söker balans och vill helst dämpa det som hotar att spricka sönder.

Men under den milda ytan finns ett tungt självmedvetande.

Rollen kräver därför en skådespelare som kan spela:

- undertryckt skuld
- mänsklig tvekan
- en person som bär ansvar inte för det hon gjorde, utan för det hon inte gjorde

I den första filmen ska Eva framför allt kännas inkännande, försiktig och moraliskt obekvämt.

I den andra måste samma mänsklighet finnas kvar, men med tydligare tyngd av skam och inre smärta.

Eva ska inte spelas som svag.

Hon ska inte heller spelas som symboliskt god.

Det avgörande är att hon känns som en människa som länge försökt leva vidare med något hon innerst inne vet att hon borde ha brutit.

Castingnot:

En skådespelare med finstämd närvaro, emotionell intelligens och förmåga att bära skuld, tvekan och empati samtidigt. Rollen kräver precision, återhållsamhet och ett uttryck där mycket lever under ytan.



Projektstatus

The Reunion utvecklas för närvarande som en svensk/europeisk samproduktion.

Båda långfilmsmanusen är färdigställda på svenska och engelska, och projektet har redan uppmärksammats internationellt genom finalistplaceringar och en vinst i etablerade manustävlingar.

Projektet befinner sig i ett skede där svensk huvudproducent ännu inte är knuten, men där aktiv dialog förs kring framtida samproduktionsstruktur, regi och vidare utveckling.

Casting kommer i ett senare skede att ske inom ramen för den producentledda processen.

Vid intresse

För den som vill uttrycka tidigt intresse för projektet eller för en specifik roll går det bra att kontakta:

Staffan von Zeipel

Screenwriter & Creator

staffan.vonzeipel@zeipels.com

<https://www.zeipels.se/duologyeng-cast/>

